

Георги С. Раковски.

Раковски е един от най-видните будители на българския народен дух през време на турското робство и един от най-пламенните и неуморни борци за извоюване свободата и независимостта на България. Той посветил целия си живот в служене на народа, като го учил с думи и дела как трябва да действа, за да се избави от турското и гръцко иго.

Роден е в 1821 година, в малкия, но по онова време твърде буден балкански градец Котел. Сщцинското му кръстно име е Сава, но по-сетне, за да се избави от преследвания, той се преименувал Георги. Учил се първоначално в родния си град, а по-сетне в Карлово и Цариград. Тук той прекарал няколко години, като едновременно с учението вземал участие и в народните борби с гърци и турци. Той бил много ученолюбив и се интересувал от всичко, особено от страданията и борбите на своя народ в ония тежки времена. Буйния му и свободолюбив характер не можал да понесе дълго време стеснителния живот в турската столица и затова Раковски избягал в Браила (Ромжния), където се отдал всецяло на народополезна дейност, като печелил на своя страна все повече и повече привърженици за освобождението на България. Но събитията се стекли така, че той трябвало да напусне и Браила. Заподозрян и съден за убийството на един ромънски офицер, Раковски избягва със съдействието на браилския гръцки консул отначало в Цариград, а от там в Марсилия (Франция), където продължил своята дейност пред французите за в полза на България. Но мъчно било на българския народолюбец за родната земя, и той решил да се върне през Атина и Цариград в България, където се установил за кратко време като учител в Търново. Поради скарване с местния гръцки владика, той бил принуден да напусне наскоро Търново и да отиде в родния си град. Тук го очаквали нови неприятности и преследвания от страна на българските чорбаджии и турските власти: той бил арестуван, заедно с баща му, и двамата били откарани в цариградските зандани, където престояли доста време като затворници. Когато ги освободили, баща му се завърнал в Котел, и там наскоро се поминал, а Раковски останал известно време на работа в Цариград, като взел най-живо участие в борбата на българите против гръцката патриаршия за извоюване на българска черковна независимост.

През време на кримската война (1853 год.) Раковски образувал една българска чета, на чело на която се озовал в Балкана, с цел да се присъедини към русите и да спомогне по тоя начин за освобождението на България. Но тая цел не била постигната, поради прекратяването на войната между русите и турците, и Раковски, след като се крил известно време в родния си град, за да не бъде заловен от турците, минал в Ромжния и се отдал